

Lackner László

KAKUKKFIÓKA

Előjáték

Először 1987 telén botlottam bele az Íróklubban; Eolyan sugárzó öntudattal nyújtotta felém hosszú karját, mint aki holtbiztos benne, hogy minden vágyam nyirkos szorításába méríteni a tenyerem.

- Kokó - vágta ki lazán, és vigyorogva hozzátette. - De úgy gondolom ismersz.

Bólintottam, pedig azon túl, hogy valahol, valamikor a városban láttam halvány, derengő sejtelmem sem volt, hogy kicsoda, és hát nem nagyon láttam értelmét, hogy ezt tudomására hozzam; gondoltam így legalább megspórolhatok húsz-huszonöt felesleges magyarázgató mondatot. Jól gondoltam, mert a következő hetekben, meglehetősen gyorsan kiderült, hogy öt mindenkinek illik ismerni, még annak is, akinek életpályája sorszerűen, és messze elkerülte az ő homályos, kiismerhetetlen mozgásterét.

Próbáltam megfejteni, hogy valójában mitől is Kokó ez a nagyvonalú, megállás nélkül bizalmaskodó, félművelt alak, mígnem ő adta meg rá a kézenfekvő magyarázatot: - Tudod, Kovács nyüzsgő vagy száz ebben a tetves kis városban, de Kokó csak egy van, és az én vagyok.

Alig hogy fölbukkant az Íróklubban, egy rövidtávúto gyorsaságával összehaverkodott mindenkivel; második mondatával már segítséget ígért a legkülönbébb hétköznapi problémák megoldásában. Ha dűzni kell? Meglesz! Segítség kell a földhivatalban? Megoldjuk! Elromlott a televízió? Pláne!

- Mit írsz mostanában? - kérdeztem tőle egy hét után.

Alacsony, sima homlokán, apró vibráló ráncok jelentek meg, és egy pillanatra úgy tett, mint aki elgondolkodik éppen, és méricskéli a fejében kristályosodó gondolatokat.

- Tudod, rengeteg szuper témám van. Most akarok nekiállni egynek - mondta kimérten. - A címe már megvan.

- Áhá! - biccentettem rá, mintha érteném, hogy mi is van. - És mi mindent írtál eddig?

- Megjelent egy kötetem, meg itt-ott néhány vers - legyintett könnyedén, de gyorsan hozzátette. - Gyere igyunk egyet! Meghívlak egy sörre.

Rendszeres, adakozó invitálásai hatására szinte mindenki feltétel nélkül haverjává fogadta, így aztán az első hetekben egyáltalán nem volt érdekes, hogy mit ír éppen, vagy dolgozik-e egyáltalán valamin. Harminc éves volt, akár csak én, és elámultam azon, hogy mi a fenéből telik ennek ennyi haveri italra, amikor csak egyszerű kis tévészerelő, és még csak nem is a jobbik fajtából.

Aztán mutatták a verseskötetét, beleolvastam, és minden korábbi előítélet után el kellett ismernem, hogy lehet valaki ellenszenves, utálni való, ha jó verseket ír, akkor jó verseket ír. Hogy miként alakultak a dolgok aztán, nem tudom, Budapestre kerültem, új munkahely, meg miegymás. Kiesett a látókörömből.

Utoljára 1993. januárjában futottunk össze Amszterdamban. A Reijk Múzeumba igyekeztem egyik esővel fenyegető, szomorkás délelőttön, amikor szemben a járdán feltűnt egy ordítóan ronda, lófejű nő. Talán meg sem bámultam volna annyira, ha visító hangjával nem hívja fel magára az utca figyelmét. Veszekedett egy férfival, akibe ka-

rolás helyett egyszerűen belecimpaszkodott, úgy húzatta magát, és a férfi legnagyobb megdöbbenésemre nem volt más, mint Kokó. A váratlan felismeréstől, magamról megfedkezve hangosan rákiáltottam:

- Hé, Kokó!!

Ok is megtorpantak. A nő gyanakodva sunyított rám lélestelen fejkendője alól, Kokó arcáról meg lerítt, hogy nem tudja letagadja-e, hogy ismer, vagy a nyakamba omoljon. Köztes megoldást választott.

- Cila! - lépett volna tétován felém, de a nő láthatóan erősen szorította magához. - Hát te? Hogy kerülsz ide?

- Az utrechti idegenforgalmi kiállításra jöttünk - tartam szét a karom. - Van egy kis szabadidőm, gondoltam benézek a múzeumba.

- Helyes, helyes - bólogott atyáskodó hangon.

- És te, mi az ördögöt keresel itt?

- Hosszú, öregem - vágott felfelé a fejével, és feszülten rásandított anőre, aki láthatóan egyre türelmetlenebbül rángatta volna már tovább magával. - De ha van egy kis időd, találkozhatnánk.

- Itt lakom a Hotel Maas-ban - intettem fejemmel a háttam mögé. - Este hattól ráérek. Ráérsz?

- Meg van dumálva. Ott leszek - bökött rám határozottan az ujjával, és már el is tűntek a következő sarkon.

Kokó olyan pontos és elegáns volt, mint egy temetkezési vállalkozó; szigorú, kimért tekintet, sötét felöltő és öltöny.

- Megszégyenítesz - nyújtottam felé a kezem.

- Mi van? - meredt rám bambán.

- Nagyon hozod magad.

- Ja, apukám, öltöztetnek.

Leültünk egy kis társalgóban, italt rendeltem és lerohantam.

- Te, kilencven elején úgy eltűntél... Mi történt veled?

Kimért mozdulattal felemelte a jobb lábát, és nagy ívben ráhelyezte a bal térdére. Meglazította nyakkendőjét, jobb kezének mutatóujját feltűzte a levegőbe.

- Jött egy hirtelen ötlet, úgy döntöttem, hogy kivándorlok Izraelbe. - És széles grimasszal rám vigyorgott.

- Izraelbe? - kérdeztem vissza.

- Ühüm. Tudod, némi kis zsidó vér kavarog bennem, és úgy gondoltam, ha már egyszer ott van Kánaán, ott a helyem.

Még kétszer közbe kérdeztem, aztán hagytam, hogy mondja:

- Itthon a papirokat némi kis rokoni segítséggel gyorsan sikerült elintéznem, és hipp-hopp már repültem is Tel-Avivba. Magyarországon kemény tél volt, Izraelben sütött a nap, úgy hogy gondolhatod, milyen felfokozott várakozással léptem a Szentföldre. Néhány nap utazgatás, városnézés után kivittek Jeruzsálemtől negyven kilométerre egy kis faluba, azt mondták itt kapok szállást, munkát, ellátást, mindent. Szóval másnap reggel felébredtem egy kibucban. Tudod te, mi az a kibuc, öregem? Ha egy szocialista szövetkezetet, meg egy vallási kommunát kereszteznek. Reggel kiadják a munkát, hol a földekre, hol a konyhára, mosodára osztanak be, de hogy a legjobbat

ki ne felejtsem, a WC-t, azt is takarítani kellett. Nekem, aki életemben nem fogtam felmosóröngyöt a kezembe. Fizetést nem adnak, minden közös, csak ha a városba mész, akkor kapsz egy kis zsebpénzt. Mit szólsz öregem, elindultam a paradicsomba, és hol találok magam? Egy munkatáborban, ahonnan nincs visszaút. Egy rémálom, mert ha meg is tudsz lépni, honnét szedsz pénzt a repülőjegyre. Egy nap után úgy el voltam keseredve, hogy belebetegedtem. Innét nekem valahogy meg kell pattannom, csak ez járt a fejemben, de sehogy sem tudtam kikösködni semmit.

Felöltött bennem, hogy jelentkezem a hadseregbe, ott biztosan jó dolgom lesz, de a franc akart megdöglenni, az arabok iszonyú fanatikusak, bármelyik pillanatban lepuffanthatják a mókust, így aztán sztornó. Aztán még az is rettenetes volt, hogy a nyelvüket sem beszéltem, és hát a németet is csak pötyörögtem valamennyire. Pucoltam a konyhán a krumplit, és legszívesebben magamba vágtam volna a csorba késpengét, ilyen marha hogy lehet valaki, hogy nem tudja kiszimatolni, hova is ácsingózik.

Komolyan megbetegedtem, haláli biztos, hogy a csatlódás, meg az undor miatt; belázasodtam, hányingerem támadt, időnként rám jött a remegés, minden bajom volt. A kibucban nem volt orvos, így átvittek a szomszéd faluba, ahol egy Lengyelországból kitelepült öreg dokki vizsgált meg, csóválta a fejét, jiddisül próbált kikérdezni, de ugye én egy kukkot sem tudtam. Az öreg angolul is szólt hozzám, de az sem volt oké. Németül beszélek egy kicsit - mondtam neki. Az íróasztalnál ült egy nő, az öreg rávakkantott, az felállt és odajött hozzám. Na, vele már tudtam dumálni. Már harmadszor voltam a rendelőben, amikor az öreg nem volt bent, csak ez a nő, elkezdünk csevegni, kiderült, hogy holland, a Vöröskeresztrel jött ki segíteni, és ide osztották be. Először vagy tíz évvel is idősebbnek látszott nálam, később már csak négy-öt évet saccoltam. Nagyon kedves volt hozzám, azt mondta, hogy ne hozsam ki magam, majd ő rendszeresen meglátogat. Na, itt ötlött fel bennem a szabadulásnak egy kulturált lehetősége: fel fogom szedni a nőt, és visszajövök vele Hollandiába. Nagyon félttem, hogy esetleg van valakije ott kint, vagy otthon, de hála istennek nagyon gyorsan kiszedtem belőle, hogy olyan egyedül van, mint én. Ahogy szépen lassan, szisztematikusan közeledtem felé, ő úgy nyílt ki; egy hónap múlva már szerettük egymást, mint Rómeó és Júlia. Nézd, nem szép, de nagyon sok jó tulajdonsága van, többek között az, hogy eltart. Vele láttál ma reggel a múzeum előtt. Ez van.

Itt hirtelen abbahagyta, és várva a hatást, hátra dőlt.

- Hát, öregem ez nem semmi! - csettintettem. - Olyan rendkívüli kalandban volt részed, amit feltétlenül meg kellene írnod.

- Megírni?! - kérdezett vissza és szinte felháborodott volt a hangja. - Kinek? Minek?

- Abbahagyta az írást?

- Légy erős - hajolt közelebb hozzám, mint aki egy nagyon bizalmas információt akar közölni. - Én valójában soha sem írtam le, egyetlen árva sort sem.

Erre nem lehetett mit felelni, megszokásból megköszöri, hogy a torkom, és nem tudtam, hogy a mostani lét tagadt-e meg velem egy korábbi, ma már nem szívesen vállalt életet, vagy tényleg igazat beszél.

- Te azt hiszed, hogy ez az izraeli kiruccanás a nagy téma? - folytatta. - Nem öregem, az csak végjátéka egy igazi sztorinak, amit senki sem ismer.

Azt hiszem az arcom némi érdeklődést tükrözhetett, mert előhúzott egy füzetet, és meglengette az orrom előtt.

- Neked kéne megírnod. Feküdne a stílusodnak. Na, érdekel?

- Erdekei - vágtam rá, és nyúltam érte.

Elkapta, és a háta mögé rejtette, mint egy gyerek.

- Ne haragudj, nekem ez nagyon sokba van. Mennyit fizetsz érte?

- Fizetni? - tört ki belőlem nevetve, miután eszembe jutott, hogy hány guldennal vagyok eleresztve.

A vaskos spirál füzetet elkezdte a térdét csapkodni.

- Ne haragudj, de itt nyugaton ez így megy. Ha van zsozsó, van sztori, ha nincs zsozsó, nincs sztori.

Agyomrom irányából feltámadt egy tompa, fojtogató görcs, ami lassan hullámozott fölfelé, hogy a torkomban megálljon; mit tud kínálni nekem ez az önelégült, élőködő senki, amiért még fizetni is érdemes? A kételkedésen túl azért persze egyre hevesebben piszkált a kíváncsiság, hogy mi a fene az a nagy titok, amit én nem tudhatok, amikor egy városban éltünk, és egy írklubba jártunk, majd három éven át?

- Ötszáz? - mondtam lazán, könnyed hanglejtéssel.

- Forint? - próbálkoztam nem túl eredeti módon.

- Ez a sztori konvertibilis, öregem. Minimum ötszáz gulden.

- Ide figyelj, Kokó! - néztem rá kicsit fölényesen, kicsit oktató pózban. - Mi a fenét tudsz te nekem eladni ennyi pénzért, az meg is érje? Mondd, mit nem tudok én rólad?

Erősen koncentrálna néztem a szemébe, szerettem volna lerombolni együgyű próbálkozását, de ő legalább olyan keményen állta, sőt a szája sarkából induló, egyre szélesebb mosoly terült szét mesterkélt ábrázatán.

- Hogy mit? Egy olyan titkot, amit még csak nem is sejt-hetsz. Ha megszerzed, tudom, hogy megírod, és nagyon tökök könyvet kanyarítasz belőle. Meghökkenítő sztori anyaga van a kezemben.

Kételkedve bámultam rá, mégis egyre jobban felcsigázott, éreztem, hogy megfogott, pedig egy szót sem értettem az egézből.

- Mi van, ha nem tetszik a történet? - csűrtem-csavartam tovább a különös szócsatát.

- Az ki van zárva. Első pillanattól bele leszel zúgva.

- Bizonyítsd be! - adtam fel neki a leckét.

- Magyarul, bele akarsz nyalintani a pudingomba? - kérdezte, és a fejét ingatta, mint egy vén, ravasz cukrászmester

- Mondjuk - hagytam rá. - Utálom a macskát, kiváltképp, ha zsákba bújtatva akarják rám sózni.

- Na, mennyit adsz érte? - ereszkedett kicsit lejjebb.

- Az nagyon sok, amit mondtál - válaszoltam. Mit tudom én, mutass valamit, aztán majd meglátom.

Két kezébe fogta a füzetet, elkezdte lapozgatni előre, majd hátra, mormogva bele-bele olvasott, aztán elélem csapta az asztalra.

- Ezt az oldalt átfuthatod. Semmi több.

Kézbe kaptam, és feszült várakozással szaladt végig szemem a sorokon. Kapkodó férfi írás volt, de elég jól kibetűzhető. A lap közepe táján váratlan hőhullám kapott el, az arcom kipirult, torkomon ismét felerősödött a szorítás. Mire a végére értem, úgy éreztem, hogy nem jön ki hang a gigámból, hogy nem tudok felkelni a székről; úgy ültem ott, mint-ha oda szögeztek volna.

Az orrom előtt összecsapta a füzetet, és lassú, kimért, amolyan begyakorolt polgári mozdulattal hátradőlt. Én egyelőre bámultam magam elé a földre, és vártam.

- Na, kell?

- A rohadt életbe, Kokó - sóhajtottam fel. - Ezt azért nem gondoltam volna.

- C'est la vie - válaszolta könnyedén, és láthatóan meg volt elégedve magával; le tudott nyűgözni.

Hirtelen átcikázott az agyamon, hogy amennyire hihetetlen ez az egész, nekem legalább annyira kellene.

- Mondj egy reális árat! - dobtam be unott pofával, és kibámultam az ablakon, mint akit érdekel is, nem is az ügylet.

- Ez itt nagyon kedvezményes ár, öregem.

- Akkor add el itt!

Hallgattunk; ő tölem várta, hogy bemondok egy szép, nagy, kerek számot; én arra számítottam, hogy szorult helyzetben van és előbb-utóbb ideadja bagóért.

- Száz gulden - kezdtem az alkudozást.

Rázta a fejét. - Háromszáz.

- Százötven - vágtam rá határozottan.

- Adj kétszázat, és a tied - fakadt ki türelmetlenül, és lecsapta az asztalra a három füzetet.

A füzet

Vannak bizonyos nyűgös napok, amikor semmi, de semmi nem képes lelkesíteni, csak a pecázás. Ilyenkor már hajnalban úgy ébredek, hogy undorodom kopott gépkocsimtól, a forrasztópáka savanyú szagától, az égett port okádó, pókhálós tévéktől; hát igen ez az a pillanat, amikor egyszerűen képtelen lennék megragadni a táskám zsíros fülét. Csak akkor nyugszik meg végképp a benső, amikor már visszavonhatatlan, hogy perceken belül indulok az Örvényes tó partjára. Nem is a nagy zsákmány reménye a fontos, hanem a szótlán, gondtalan üldögélés, a lebegő téttlenség; amikor a félelmetesen imbolygó víz játszadozik a part menti bokrokkal, bambusztövekkel.

Már délután három óra lehet, itt üldögélek magamban, a zsebemben két hibabejelentő címével; úgy gondoltam, ráérnek, majd holnap vagy holnapután lejárom őket, ezt a néhány napot még igazán kibírhatják, egyébként is mi a fenének bámolni állandóan azt a hülye tv-kasznit.

Szinte egész nap csak Vicára gondolok, közben mélán meresztem a szemem az úszóra, tulajdonképpen nem is akarok én ma itt egy fia halat sem fogni, jól elvagyok magamban, ebben a szélcsendes semmittevésben.

Micsoda beleváló, megveszekedett egy nő, ez a Vica atyaúristen! Összeboronálódtam már jó néhány ki próbált anyócaival, de hozzá képest valamennyi előfelvételis apácajelölt volt. Láttam már egyet s mást a furulyázásról, sötét szobasarkokban vetített pornófilmekben, de ahogy ő előadta tegnap, az minden eddigi filmdramaturgiai eredményt felülmúlt! Ilyenre mondják a nyugati végeken, ha hozzáfér, még a halottat is képes feltámasztani. És hát nem jön elő a szokásos nyavalygással, hogy: „Ugye szeretsz, ugye csak én vagyok fontos neked?” Benne van a mókázásban, és nem akarja mindjárt mosakodás után bekasszírozni az árat. Dugunk egy ropogóst, neked is jó, nekem is jó. Kész. Ennyi. El van intézve.

Enyúlt, imbolygó árnyék vetődik a lábam elé, majd megzissen mögöttem a letarolt nádtorzsa. Felkapom a fejem, odanézek. Öreg, nyakigláb horgász magasodik fellettem, lila melegítőben, teljes horgászati harci felszerelésben.

- Szevasz Kiskokó - köszön, és vigyorog hozzá, mintha különösebben oka lenne rá. - Ide telepedhetek melléd?

Nem örülök a tolakodásnak, de kelletlenül bólintok.

- Itt ezt a részt, két hete etetem, etetgetem - magyarázkodik. - De a te halaidat nem zavarom, majd jól elhajítok, arra jobbra, a sás széléhez. - És már rámol is, bogozza a zsinórt, fölpatintja a gilisztás doboz fedelét, kukoricát ha-

lász elő egy nejlonzacskóból. Matat, totyorog, tesz-vesz, aztán meglóditja a görcsös bambuszbotot, távoli cuppanós, és szótlánul bámul előre. Ahogy áll, szétült, kitérdesedett melegítő nadrágjába bele-belekap a szél, rángatja, cibálja. Nyögve leereszkedik kis háromlábú székére, aztán nagy slunggal beleköp a vízbe. Befejződött a szertartás.

- Az apád jól van? - szólal meg.

- Jól - válaszolom foghegyről.

- Régi, jó cimborám.

- Tudom.

- És te, jól vagy?

- Elmegy.

Aztán amúgy jó horgász szokás szerint egy sort hallgattunk.

- Fogás? - kérdezi, mintha csak magában beszélne.

- Semmi.

- Van így - mondja bölcsen.

- Van.

Minek ült a nyakamra ez a vén krampusz? Még hogy ő etette be ezt a zugot? Könnyű azt mondani. Egyébként is nincsenek bérelt helyek, aki előbb jön, az foglal. Olyan jól elvoltam itt magamban, egy kicsit próbáltam újra átélni a tegnapi esti fölindulást, akkor aztán jön ez a vén trotyli, és beleül a képbe.

- Ugye tudod, hogy rendőrtiszt vagyok?

- Tudom.

- Azt is tudod mi a munkám? - És ezt már úgy kérdezi, olyan öntudatos felhanggal, mint aki feltétlenül elvárja, hogy érdeklődjek.

- Nem - dobom oda.

Érzem, hogy szándékosan kívár.

- Az állambiztonságiagnál - adja elő, mint valami szentséget. - Tudod, mi vigyázunk arra, nehogy a belső ellenség aláaknázza szocialista hazánkat.

Csak bámulok magam elé, és nem tudom mi francot jár ennek ennyit a szája. Kiscsoportos politikai szemináriumot akar rendszeresíteni a horgász egyesületnél, vagy rákocsmált az agyára a munkája?

- Ide figyelj! - szólít meg, most már határozottan. Kellene nekünk egy ilyen tehetséges fiatalember, mint te.

Az összes, bennem lappangó bambaság kiül az arcomra.

- Tessék?

- Segíthetnél nekünk - keríti lassan körbe a témát.

- Jól érettem? - kapom rá a tekintetem. - Arra akar rászedni, hogy besúgó legyek?

- Csak arról van szó, hogy segíthetnél a hazádnak. El sem tudod képzelni mennyi szemét, alattomos ember él közöttünk, akik szeretnék eladni ezt az országot. Tudnod kell, hogy akárkinek nem ajánljuk föl, nem mindenki megbízható.

- Engem ilyesmibe nem lehet belerángatni - jelentem ki, és a hangomból izzik a határozottság és a sértődöttség.

Fölpattanok, kihúzom az egyik zsinórt, elkezdem tapogatni a csalit, letépelem, újat akasztok a helyére, aztán a horgot mégsem dobom vissza. Végképp elment már a kedvem az egésztől.

- Nézze, én megdugom más feleségét, ha úgy adódik, vagy lopok a TSZ almásából, de ez...! Ehhez valahogy nem lenne gyomrom.

- Jól van, na! - szól csendesen közbe. - Nem kell azonnal válaszolnod, majd gondolkozol rajta.

Egyre gyorsabban jár a kezem, kapkodom össze a cuccaimat.

- Semmi értelme - motyogom.

- Természetesen nem kérjük ingyen.

Vállamra csapom a botokat, felkapom a földről a tás-
kát, és ott állok indulásra készen.

- Nincs a világon az a pénz, amiért én ezt elvállalnám.
Ebben maradjunk. Rendben?

Ezzel köszönés nélkül faképnél hagyom. Még hallom a
hátam mögött csalódott dohogását.

- Gyönyörű tanáraid lehettek. - Jól felemeli a hangját,
hogy a továbbiakat biztosan meghalljam. - Mert az apádtól
ezt nem tanultad, az hétszentség, ő szereti a hazáját.

Kihallgató tisztel életemben először, morcos jegesmedve
képében találkoztam, egy felelőtlen gyerekkori csínytevés után.
A nyaka, mint a derekam, a pocakja az álla alá húzódott föl,
két puffadt kézfejen disznósörkére emlékeztető szőrcomók
kunkorodtak; maszatos asztallapján a világ legnagyobb po-
fonjai lapultak. Ahogy megláttam, naná, azt is letagadtam vol-
na, hogy időnként egy kis használt levegőt beszippantok.

Ezt, a foszlányaiban felsejlő, nyomasztó képet igyekszem
éppen elhessegetni magamtól, amikor bebicegek a rendőr-
ség portájára; mindig komplex hatásra törekszem, így már
az ügyeletes tiszthelyettesre hatni akarok, szánalmas vonulá-
ssal.

Amint a tizenégyes szoba felé evezek, hirtelen újra fel-
rémlik a gyerekkori múlt; a harminc év előtti jegesmedve
pöffeszkedik az asztal mögött, és ordít:

- Hazudsz, nyavalyás kölk! Tudom, hogy hazudsz!

Avénácska vizsgálótisztet a jegesmedve fejletlen,
Amészhiányos, vitaminhiányos csemetéjének nézem,
csak helyettesítőként ült be a főhelyre, addig amíg a papá-
ja vissza nem cammog a boltból, ahova két kiló főzőkolbá-
szért lépett át.

Nekem persze mindegy - veszem tudomásul elégedetten
a helyzetet -, ezt a kis gimnazistát két mondat után zsebre
gyűröm; átnézek rajta, és máris kész tény, hogy én ott, ak-
kor egy csepp alkoholt sem fogyasztottam, sőt még kocsm-
mai, alkoholgőzös levegőbe sem mártottam az orrom. Köz-
úti baleset? Ugyan kérem! Lepottyantam a tulipánfáról, a
kétbalkezes barátnőm, meg éppen alattam állt. Ennyi!

A még hátra lévő pillanatnyi csendet kihasználva azt la-
tolgatom, hogy A- vagy C-vitamin hiánya lehet-e, amikor
megszólal; a hangja reszelős, és sértően hivatalos:

- Felhívom a figyelmét, hogy amit mond, az felhasznál-
ható maga ellen... No, ismertetem a tényállást. Folyó hó ti-
zenkettedikén ön többszörösen megszegte a közlekedési
szabályokat. Erősen ittas állapotban vezetett, erről itt van a
vérvétel alapján készült laboreredmény, százhusz-százhar-
minc kilométeres sebességgel hajtott; mindeközben nagyon
súlyos balesetet okozott, utasa életveszélyesen, ön nyolc na-
pon túl gyógyuló mértékben megsérült. Továbbá számunkra
teljesen egyértelmű, hogy önök menet közben orálisan, sze-
xuálisan érintkeztek.

Most persze azt kellene válaszolnom, hogy az egész me-
rő feltételezés, és túlzás; ehelyett szinte belém reked a szó,
és végül csak annyit tudok magamból kiprészelní, hogy:

- Kérem, ez nem egészen így volt.

Szolgálatkész és cincogó hangom szánalmasan elvész a
kis szobában.

Egy óra múlva már ott gunnyasztok, megszokott helye-
men, és nézem az ébredező vizet. (Kismotorral oson-

tam ki ide a világ végére; azt sem tudom, hogy egyáltalán
szabad -e vele járnom, jogosítvány nélkül?) Nyughatatlanul
vibrál a tó, úgy gördülnek felém az apró hullámok, mintha
az émelyítő mélység lökdösné ki magából valamennyit a
part felé, öklendező erőlködéssel. Megindult a gyomrom,
talán ettől a szédítő játéktól, talán a rám zuhant, nyomasz-
tó élményektől; talán mindkettőtől.

Az egyik horgomon kukorica, a másikon giliszta, a har-
madikra egy kis keszeget akasztottam; félálomban ringatóz-
nak a kapásjelzők, sehol egy ponty, egy angolna, egy vézna
csuka. Dacos a tó, mintha neheztelne rám; most már nem
is tudom, miért vergődök itt, a bennem pulzáló, szaggató
feszültséggel. Már itt sincs nyugalmam.

Templomnyi csönd borul fölém, mintha megdermedne a
levegő, a víz, a pari fővény; nyakamon hideg, légies érintés
suhan végig. Hátra kapom a fejem, óriás létrának tűnő lény
áll mögöttem, szétvetett lábbal, és bámul felém.

- Na, jönnek a bálnák? - szól le hozzám, és mintha csak
a válaszomra várna, álldogál tovább.

Hunyorogva keresem az arcát, de a füle mellett szembe
sugárzó Nap ellenfényében nem tudom kifürkészni.

- Nem nagyon - válaszolom, és visszafordulok. - A fene
megette ezt a mai napot.

Széles, nagy csörtetéssel megindul, és öt-hat méterre tő-
lem letelepszik. Ekkor ismerem föl a vén mackót, apám ré-
gi horgászársát, az őrnagyot.

- Nem zavarlak, ugye? - veti oda vállán át, és közben
már pakolja is le a cuccait, meg sem várva a válaszomat,
ami ugye lehetne visszautasító, duzzogó is, hiszen tátong a
tó partja az ürességtől. Végül aztán, helyettem is ő beszél to-
vább.

- Én úgyis csak fenekezek.

- Oké, oké - hagyom rá, bár legszívesebben odavág-
nám, hogy hagyjon békén, elég most a bajom, semmi ked-
vem brigádban horgászni.

- Amúgy hogy vagy? - szól át újra, közben belefeledkez-
ve bogozza a zsinórait. A hangsúlyában ott van a félreért-
hetetlen nyomaték, ami felkelti bennem a gyanút, hogy ez az
ember tudhat valamit.

- Megvagyok - intézem el látszólag hanyagul a választ,
és egy pillanatra sem hiszem, hogy ennyivel beéri.

- Nem lett komolyabb sérülésed?

Na, ez már legalább tiszta beszéd.

- Különösebben nem - válaszolom, közben magam elé
nézek.

- Igazán örülök.

Ettől a ponttól hallgatunk egy sort; nekem nincs kedvem
a témáról diskurálni, ő pedig bizonyára puhító csendnek
szánja.

Mint egy türelmetlen pók, lázasan dolgozik a zsinór-
mal, semmi kétség, belegabalyodott. Nincsen ked-
vem oda nézni, mégis minden rángatózó mozdulatát
hallom-látom. Gyomorszájam és garatom között föl-le hul-
lámzik a csiklandós inger, de nem merek felnevetni.

Szemem hosszan elméláz a simuló víztükör felett, a túl-
parti nádason; próbálom kivonni magam a társaságából.

- Mire számítás? - hozakodik elő egyre pofátlanabban.

Ezen a ponton, rendszerint gyermekem módon időhúzás-
ba kezdek, vagy a fülem hagy cserben, esetleg szellemileg
némileg elmaradottnak tettem magam.

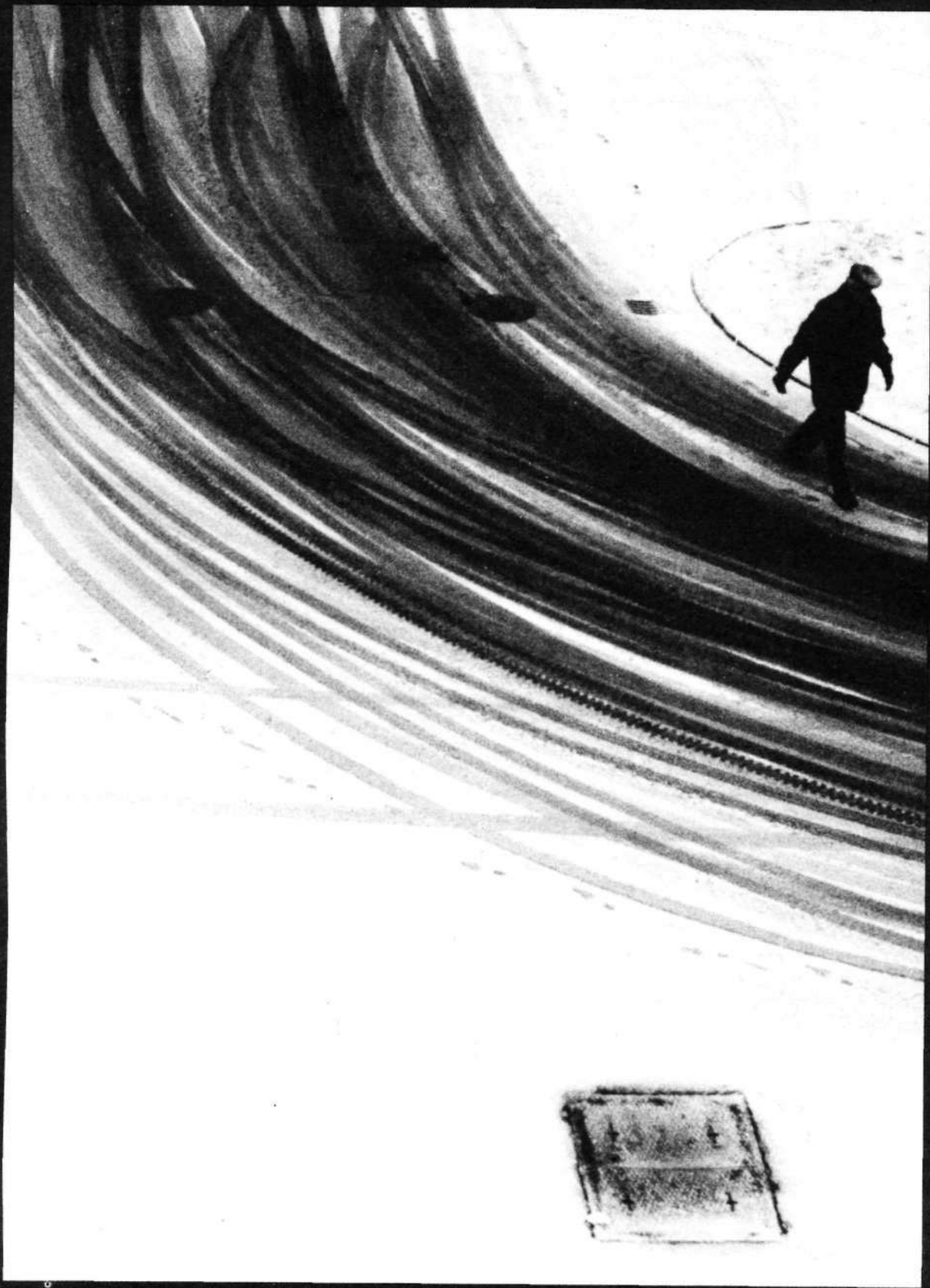
- Tessék?

De ő nem hajlandó továbbldíteni a témát.

- Azt kérdeztem, mire számítás?

Na, jöhet már a debil figura.

- Én már semmire. Négy órája itt rohadok, sehol egy fia

Kotnyek István: Kanyar

hal, úgyhogy mindjárt össze is kapkodom a virgácsokat, és...

Mint egy nagy nyálas csók, akkorát cuppan a horga, alig két méterre a kapásjelzőmtől. Jó, hogy nem dobál itt nekem keresztbe-kasul, hogy aztán jól összegubancolódjanak a zsinórajnák.

- Tudod, hogy be is csukhatnak? - mondja maga elé, és úgy skandál, mint egy szolfézstanár.

- Tudom - dobok rá nyeglén, és hetykén, pontosan látom magam egy üveges szemű, piactéri csavargó vagyok, aki reményt vesztetten kucorog a tóparton, és az cseszteti aki akarja.

Ő megállás nélkül babrál a nyavalyás horgaival; felelem valamit a földről, aztán visszaejtí, úgy tesz, mint aki mellényült, és hát, bármikor idegesíthet újra a beszólásaival. Szeretnék elpucolni, de van annyi vagány tartás bennem, hogy rühellném a pánikszerű menekülést. Így aztán egyelőre nem mozdulok, pedig a horgászástól már rég elment a maradék kedvem is.

- Ugye tudod, hogy legalább egy évre bevonják a jogosítványodat? - bombáz tovább, miközben fenekével felém fordulva lehajol.

Nem válaszolok. Felkapom az egyik botot, meghúdom magam felé a zsinórt, hogy a feltűzött csali egy másik haljára libbenjen át.

- Mit kezdsz kocsi nélkül? - dobja felém az újabb kérdést.

Megrántom a vállam.

- Majd kerékpározok, rám fér egy kis testmozgás.

- Te kocsi nélkül meghaltál. - Aztán még prédikál tovább, szinte lubickol. - Neked a kocsi olyan, mint emberfiának a napi betevő. Létszükséglet.

Nem szólok vissza, mert valójában igaza van, ugyanakkor mi köze hozzá. Nyomja itt a bárgyú, tudálékos szöveget; úgy tesz, mintha sajnálna, pedig élvezi, hogy fülem hegyéig benne ülök a kakában.

Ledobja a bambuszt, és mackósan billegve odasétál hozzám, letottyán mellém, és bal kezével bizalmaskodva rápaskol a combomra; egészen közel hajol a fülcim-pámhoz, leheletének savanykás párája beteríti a fejemet.

- Valamit talán ki lehetne okoskodni - mormolja sejtelmeskedő orgona-hangján. - Na, persze, ha te is akarsz.

Ültő helyemben lemerevedek, mint a mélyfagyasztóba pottyant dögbogár, és rohadt sejtéseim vannak.

- Na, kiskomám? - bök oldalba húsos hüvelykujjával.

Nem nézek rá, magam elé bámulva motyogok.

- Miről beszél?

Ha szükséged van a jogosítványra, tárgyalhatunk róla.

Mély, dacos hallgatásba merülök, és borsózó háttal azt remélem, hogy nem folytatja, de ugyanakkor elgyengülnek a végtagjaim a gondolatra, hogy a sors keze kirángathat a bajból.

- Igen? - kérdezem bizonytalanul.

- Igen - vágja rá nyomatékkal. - El tudom intézni, csak néhány szívességet kell tenned cserébe.

- Miféle szívességet?

- Időnként bizonyos információkat kell begyűjtened.

Eddig tartott a tűrőképességem, talpra ugrok és kapkodom nekilátok a pakolásnak.

- Nincs az a pénz, amiért spicli lennék.

- Hogy beszélés? - szól rám kimért, fegyelmező hangszóval. - Aki a népi demokráciát védi, édes fiam, az nem spicli, az hazafi. Nagyon rossz tanáraid lehettek, mert az apádtól ilyeneket nem tanulhattál, az hétszentség.

- Ezt már mondta - vágok vissza, és olyan sietve markolom össze a cuccomat, amilyen gyorsan csak lehet, az sem érdekel, hogy a zsinórok összegabalyodnak, aztán egy pillanatra megállok felette, hogy elköszönjek. - Viszlát - biccentek felé úgy, hogy rá se nézek, és már menekülök is.

- Viszlát - kiált utánam magabiztosan. - Azért csak gondolkozz a dolgon. Nem kérünk lehetlent, fűtőrészve meg tudnád csinálni... És nem ingyen kérjük.

Vége úgy át tudtam aludni a teljes éjszakát és hajtált, akár egy rutinos éjjeliőr, és talán nyolc óráig is húzom a lóbórt, de a nejem ügyetlenül felbuktat egy széket, és ezzel kibillent a hajnali kábulatból. Az agyam tiszta, mint a forrásvíz, az idegeimben lebegő, parttalan nyugalom, a végtagjaim olyan könnyűek, mint a pihés madár szárnya.

- Jaj, bocs! - állítja fel a tonett székét, és bemenekül a fürdőszobába.

Méretegem a plafont, a függönyt, az ablak előtt tornyosuló, nyamvadt virágokat, és olyan nagy a lelkem, hogy akár fel is tudnék emelkedni a levegőbe... Ma megmondom az őrnagynak, hogy áll az alku, azt a néhány kis formai szíveséget megteszem nekik, ha kell írásba is foglalom mondjuk „Aranyhőrcsög” aláírással, aztán ide a jogosítványomat, kvittek vagyunk.

- Ez egy örület - lép ki Zsóka a fürdőből mérgelődve. - Két hét múlva kellett volna, és tessék már megint megjött.

Ez az apró öröm jobban hat most rám, mint a reggelt indító jó feketekávét, hál' istennek, ez legalább nyugton hagy néhány napig, Zsóka úgymint fogadalmat tett, hogy naponta lecsapolja a gerincvelőmet.

- Lehet, hogy elnézted a ciklust - vetem oda félvállról, mert hát reagálni illik valamit.

- Nem, nem! Tudod, hogy mindent felírok pontosan.

Hát, ez igaz. Ha tudni szeretném, hogy három hónappal ezelőtt, február 17-én szeretteztünk-e, továbbá mikor, és hogyan, azt Zsóka precíz naplójából fél percen belül elő tudnám ráncigálni. El is határoztam, hogy év végén összesíteni fogom együttléteink pontos számadatait, hogy lássam, a közszájon forgó ún. nemzeti átlag, a heti két alkalom, nálunk összjön-e? Ehhez természetszerűleg nélkülözhetetlen, hogy bizonyos heteken a három, isten bocsássa meg a négy alkalomnak is teljesülnie kell.

- Este nem is mondtad, mi van a jogosítvánnyal? - szólít meg ide-oda rohangálva. - Van esélyed?

- Van, van - bólogatok. - Ma ismét hívnom kell az öregget.

Zsóka elsiet, - megszoktam már, hogy addig-addig tárogat a cuccai körül, míg végül holt biztosan elkésik a munkából, - én pedig öreguras kényelmességgel nekilátok a reggeli elkészítésének. Végre a gyomrom is kiengedett a kéthetes görcs szorításából, és a megszokott módon újra megpakolhatom, sajtreszelékes, fokhagymás hemendeszél.

A bőséges reggelivel egész napra megalapozom a jó közérzetet, így aztán úgy gondolom, mit vacakoljak, nem várok délutánig, felhívom az őrnagyot, hadd legyen már végre jó helyen, a zsebemben az a rohadt jogosítvány.

- Tessék, Kalamár őrnagy - recseg a fülemben, alig hogy tárcsáztam, abban sem vagyok biztos, hogy bejelentkezett a rendőrségi központ. Ez mindenütt ott van, akárkit hívok - gondolom, és egy kicsit belezavarodok.

- Kovács vagyok - suttogom félve, és még itthon is kö-

rülnézek, nehogy más meghallja. - Tegnap megbeszéltük, hogy felhívom.

- Igen. És?

- Rendben van.

- Helyes - vágja rá elégedetten. - Ma ráérsz?

Naná, hisz erre várok - dűnyögök magamban. - Igen.

- Jól van. Akkor elkezdjük a kiképzést.

- Milyen kiképzést? - kérdezem meglepődve.

- Nem kell begyulladni, egy kis ráhangolásról van szó. -

A hangja sima, nyugtató, azt sugallja, hogy merő formaság az egész. - Tizennégy órakor a lapályosi erdei autópihenőnél várlak, és elmegyünk az erdészházba, ott nyugodtan meg tudjuk beszélni a dolgokat. Rendben?

- Rendben - helyeslek, mert mit is mondhatnék, nem kell nekem ünnepélyes átadás. Lehet diszkrét, a sajtó teljes kizárásával.

Ácsingózik az erdei parkolóban, az árokszélen, és lesem a kocsikat. Közeledik egy fehér Zsiguli, felismerem benne Kalamár kerek, piros arcát, fellendítem a károm, hogy jelezsem, itt vagyok, de ahogy közelebb ér hozzám, hirtelen gázt ad, és felbőgő motorral elrobog. Mégsem ő az - gondolom, és tovább meresztem a szemem a távolba. Elmúlt már két óra, - úgy látszik rendőrnél nem érény a pontosság - morfondírozok, amikor hátulról, az erdőből rám ciceg valaki. Hátra tekerem a nyakam, Kalamár a fák közé beékelődött kocsijából, diszkrétén integet, jelzi, hogy osonjak oda hozzá.

Beszállok mellé az ülésre, az arca merev, többször is vizslatva körbe forgatja a fejét, mintha keresne még valakit.

- Dilettáns viselkedés - mondja, és a szája elitelően lebiggyed. - Ha magán múlik, a fél ország látja, hogy beszállt a kocsimba. Konspiráció, édes barátom. Megmondtam, hogy totális konspiráció. Attól a pillanattól, hogy ma felhívott, szigorúan titkossá nyilvánult minden mozzanat. Nem találkozhatunk, nem beszélhetünk nyilvánosan. Világos?

Összegörnyedve ülök mellette, a szám bambán nyílik. - Igen.

Amikor az úton, minden kocsimozgás megszűnik, Kalamár kilopakodik a fák közül, néhány gyors mozdulattal felpörgeti a motort, és már száguldunk is a vadászház felé.

- A telefon sem megbízható, csak a legszükségesebb információkat szabad közölni egymással - folytatja a kioktatást. - Az amerikaiak képesek a műholddal ráállni bármelyik telefonközpontra, és a kiválasztott beszélgetést rögzítik. Ez egy világméretű harc, kérem, és nem szolgáltatathatjuk ki magunkat.

Hüledezve hallgatom, később meg majdnem rám jön a nevetés, végül a saját megnyugtatásomra egyre azt hajtogatom magamban, hogy mondd öreg, mondd, csak aztán add ide a végén a jogsimat, hogy leléphessek. Nem sokra fogsz te engem használni aztán, az hétszentség.

A vadászháznál is teszünk néhány kacskaringós, felde-
rítő kört, és még egy fakopács sem lehet a közelemben, amikor kiszállunk.

- A gondnok a mi emberünk - súgja féloldalt felém, miközben meggörnyedve lopakodunk az ajtóig, mintha attól kellene tartanunk, hogy ránk tüzelnek valahonnét a fák közül.

Még soha sem jártam ebben a csendes kis vadászházban, amely igazán elegáns, otthonos, és nagyon romantikus. Egy hatalmas hall a középpontja, ebből nyílnak jobbra, balra a szobák, gyönyörű falépcső visz fel a galériára, ahol további fürdőszobás lakrészek sorakoznak. A hallban legalább ötven szebbnél-szebb trófea díszíti a falakat; szarvasagancs, vaddisznófej, őzkoponya, különféle vadállatbőrök,

és megszólalásig élőnek tűnő kitömött madarak. Az óriási, figurális csempékből rakott kandalló melegen sugárzik, jól esik a langyos levegő ebben a hűvös, kora tavaszi időben.

Leülünk egy faragott asztalhoz, előttünk érett, vörösesbarna vadkolbász, friss-szagú házikenyer, langyos tepertős pogácsa, kancsóban vörösbor.

- Rendes gyerek ez a gondnok, a mi fajtánk - mondja elégedetten az őrnagy. - Este németeket vár, naná, hogy minket is megkínál. - Felkap egy vaskos kolbászvéget, lenyúzza a bőrét és beleharap. - Ezt ni, a mocskos kapitalistáknak. - És mutatja is, hogy mit. - Egyen! Biztat, és most figyelek csak föl a változásra, hogy magáz. - Ilyent nem mindig kaphat a szájába.

Lecsípek egy darabot én is, hozzá a jó puha kenyérből egy ropogós sarkot, és falatozni kezdek. Ez nem jelent semmit, egy kis evés, eszegetés - gondolom.

- Nem kell tartania, a gondnok nincs itt - mondja teli szájjal. - Fél órája elment, nekem van saját kulcsom. Ez a legjobb titkos találkahelyünk. Jövünk még ide, ha úgy adódik.

Aztán tömi egymás után magába a pogácsákat, micso-da éhenkórász egy zsernyák - gondolom, de hát én sem akarok kimaradni a különleges földi jóból. Belehörpint a vörösborba, aztán előráncigál elnyűtt aktatáskájából egy jó marék fűzetet, és lecsapja az asztalra.

- Kezdje olvasni őket. Itt van leírva, hogy mi ez az egész, mik a jogai, mik a kötelességei, és hogyan kell dolgozni.

Különös félelemmel emelem fel az első: Belügyi Köz-
löny. Olvasom az első oldalt, aztán lapozok, de ha héberül írták volna, valószínű, többet értenék belőle.

- Mi az, hogy szt. ügynök? - fordulok hozzá, és igazán örülök, hogy végre legalább kérdezni tudok.

- Szigorúan titkos - tagolja. - Maga is az lesz. Ez a státusza.

Rohanok tovább a számomra értelmezhetetlen sorokon, és újra átláthatatlan homályban forgolódik az agyam. Megörülök, hogy ismét kérdezhetek valamit:

- Mi is az a környezetanulmány?

- Nagyon jó kérdés - csap le rá, és érzem, régóta készült rá, hogy egy kicsit megdicsérhessen. - Ha a kiválasztott személynek alaposan megvizsgáljuk a családi körülményeit, baráti kapcsolatait, munkahelyét, és egyáltalán a teljes mozgásterét. Ezt magánál is meg kell tennünk, de nem lesz gond, ne féljen.

Végighajszolom magam a nyers, száraz szövegen, elejétől végéig ráncolom a homlokom, mintha érdekelne, és mintha érteném, aztán tisztelettudóan becsukva lehelyezem az utolsó példányt is az asztalra. Úgy érzem, még egy röpké kérdést fel kell tennem, a teljesség kedvéért:

- Mi lesz a fedőnevem?

- Ez az! - kiált föl lelkesen. - Mindent megértett. - Kivár, és mintha államtitokról lebbentené fel a fátylat, lágyan artikulálva mondja: - Maga lesz a Sűgér.

Előkapok egy tollat, majd lázasan kotorászok a zsebeimben.

- Mit csinál? - ragadja meg a kezem, mintha le akarna fogni. - Semmit sem írunk fel, az kész lebukás. Tessék megjegyezni.

Feláll, hosszú tanáros léptekkel elkezd járkalni körülöttem.

- Na, mára ennyi elég is lesz, holnap folytatjuk. - Felém fordul, és érdeklődve néz le rám. - Van kérdés?

- Mikor kapom vissza a jogosítványt? - hozakodok elő félénken.

- Hát, az még egy kicsit odébb van. Először befejezzük a

kiképzést, aztán felterjesztjük a személyét Budapestre jóváhagyásra. - Itt megáll, és a fejéhez kap. - Várjunk csak! Mi is volt a rendfokozata a honvédségnél? Mert hát, ugye volt katona?

- Szakaszezető.

- Nagyszerű - lendül fel a karja a levegőbe, mintha ingetetni akarna. - Nálunk még elő is léphet, ha igyekszik.

Ma reggel a parttalan nyálcsurgásba szünni nem akaró telefoncsörgés hasít bele. Alvajáróként kitámolygok a nappaliba, és felkapom a rohadt hallgatót.

- Tessék! Kovács.

- Itt Békarokka - hallom, és lassan ráeszmélek, hogy az őrnagy keveredett velem rejtjeles kapcsolatba. - Ma találkoznunk kell. Kilenc óra megfelel?

- Kilenc? - kérdezek vissza, és még mindig csak ébredek. - Jó, a dámi vadászaháznál talál...

- Állj! - kiabál közbe. Nem mondunk konkrét dolgokat. Figyeljen, a T 57-es pontnál várom, megértett? T 57-es. Az oda illő konspiratív felszerelést hozza magával.

- Igen - vágom rá gépiesen, és pillanatnyilag fogalmam sincs, hogy melyik helyszínről mesél. Megkérdezni nem merem, így aztán teljes egyetértésben elbúcsúzunk.

Öt kódolt találkahelyről kaptam részletes kioktatást, meg kellett volna jegyezmem valamennyit, hát, sajnos így sikerült. A vadászház nyilvánvalóan kiesett, mert elcsesztem, meglehetősen messze van, viszont az öreg él-hal a horgászásért, tehát ez csak az Örvényes tó lehet, meg hát konspiratív felszerelés máshová nem kell, csak a tóhoz.

Jóval korábban elindulok, hogy körbe szimatolja, jól Jókoscodtam-e? Fél kilenckor kiérek, az öreg már ott tesz-vesz, természetesen azon a szent helyen, ahol a múltkor, a hat kiló huszonöt dekás pontyot megakasztottam. Három horgát úgy szétdobálta, hogy az előttünk elterülő víztükör, majd egész szélességét átfogják. Na, ez is jól vissza tud élni a hatalmával - dűnnyögöm magamban, miközben ereszkedem le a rézsőn.

- Jöjjön, jöjjön - int a karjával, és otthonosan mosolyog. - Dobja be gyorsan. Úgy érzem, jó napunk lesz, jobbról fúj a szél. Ma elcsípek egy szép példányt, meglátja.

Ki lettem túrva a helyemről, nem sok kedvem maradt a pecázáshoz, hevenyészve összedobom a felszerelést, aztán egy horgot beélesítek, és megsuhintom.

- Csak egygyel? - tárja szét a karját, és attól félek, konspirációs meggondolásból parancsba adja, hogy három bottal kell kiülnöm mellé. - Egyelőre.

Leülök, és várok. Elbizonytalanodva találgatom, hogy mit is akarhat velem ilyen hirtelen, lehet, hogy folytatni akarja a kiképzést? Minden oka meg lenne rá, miután úgy viselkedtem, mint egy balfácán?

- Lesz egy feladat - kezdi minden felvezetés nélkül. - Ezek a kurva értelmiségiek, ott fönt Pesten elkezdtek szemétkedni, most aztán itt lent nekünk is résen kell lennünk. Na, a tárgyra térek, be kell épülnie a helyi firkászok közé. Van ezeknek valami szervezetük, a Művelődési Otthonban, oda kellene valahogy beférköznie.

Rábámulok, a parlagi varjú vágatott ilyen pofát, amikor kicsalták a csőréből a sajtot.

- Nem érti, mi a feladat? - mered rám egy öntudatos parancsnok hülye beosztottakat lekezelő fölényével.

- Hát, azt értem - mondom elbizonytalanodva -, de hogyan jelentkezzem náluk, nem vagyok író. A magyar dolgozataimat, négy éven át mindig a Bukta írta, kolbászos szendvicser, én még egy üzenőcédulát sem tudok tisztességesen megfogalmazni.

- Nézze, most nem az a dolgunk, hogy bebizonyítsuk, hogyan nem lehet, hanem az, hogyan lehet. Mindenre van megoldás, higgyen nekem.

Hát, mit mondjak, már így első hallásra sincs ingyemre a dolog, egész életemben távol állt tőlem a nagyképű, művészkedő világ, sőt, úgy ahogy van, utálok még a fajtáját is.

- Nem volt ilyesmiről szó - durcáskodom. - Azt mondta, hogy egy kis május elsejei felvonulás meg horgászok...

- Ez sem nagy ügy - legyint. - Eljár közéjük, jól érzi magát, az is lehet, hogy megtanulja még a versírást is. Tudja a mondást: „Lehet, hogy tudok hegedülni, csak még nem próbáltam.” - És harsányan nevet a bölcsességehez.

- És ha egyszercsak nekem esnek, és megkérdezik, hogy mit írtam eddig, akkor mit mondok?

De az őrnagyon most sem lehet kifogni.

- A verseket, mi szállítjuk. Magának most csak egy feladata van, hogy kapcsolatba lépjen velük, és kérje felvételét a klubba.

- Hűha, ez egyre cifrább - dűnnyögöm, és iszonyúan ki-melegszem. - Hogy is van ez? Nekem egy idegen kánya ver-seivel kellene ott villognom?

- Úgy van.

- És mi lesz, ha elkezdik firtatni, hogy mi az ördögöt akartam mondani egyik vagy másik nyakatekert mondattal; amilyen zavaros, és megfejthetetlen izéket összeírnak ma a költők, hát...

- Nem kell előre betojni - emeli fel nyugtatólag ismét a tenyerét, és lassan, szinte szótagolva mondja. - A költő elvtárs, majd ad hozzá használati utasítást, és maga mindent tudni fog pontosan. Ha kell, betanulja, és felmondja neki, mint a vízfolyás.

Hát ennyi. Innét már nem lehet tovább csócsálni a maszlagot, mert még kicsúszik a zsebemből a jogosítvány.

- Holnap este szépen elballag a klubfoglalkozásra - adja a további utasításokat -, bemutatkozik, érdeklődik, aztán a továbbiakat megbeszéljük. Hogy egészen megnyugodjon, a versek úton vannak Budapestről.

Már majdnem kiszalad a számon, még egy utolsó kétségbeesett próbálkozás, hogy elhárítsam, amikor egyre erőteljesebb rángatást érzek a karomon, mintha valami el akar-ná ragadni. Ösztönösen ellenállok, majd belerántok, abban a pillanatban eszmélek rá, hogy kapásom van. A szokásos módon belefogok a manőverezésbe, alig öt perces fázástás után kivontatom a parthoz, az öreg most is készségesen asszisztál, és már kész tény, hogy egy újabb, közel öt kilós pontyot zsákmányoltam a tóból.

- A hétszentségit - dohog az őrnagy, amint letottyán mellém a földre. - Egy órája itt vagyok három bottal, és akkor a maga nyamvadt bambuszára akasztja föl magát ez a rohadt dög. Vagy utálnak engem a halak, vagy nincs igazság.

Jólesően kuncogok magamban, egész mellemben szétáradó elégtételt érzek, úgy kell vén szaros, miért akarsz mindenáron belerángatni ebbe a mocskos ügybe. Látod, a világ mellettem áll.